

ПОПОВЪ. Елена, ти какво търсиш тука? Нима тази атмосфера е за твоите нерви?

ЕЛЕНА. Не трябва ли всички да вземаме участие въ нещастieto на другитѣ?

ЖОРЖЪ. Срѣцнахъ госпожата и тя ме помоли да я придружа.

МИРА. /стои нерешително до вратата/ Бихъ искала да поговоря съ г-нь Поповъ.

ПОПОВЪ. Съ мене?

МИРА. Не, съ Андрей.

АНДРЕЙ. Добре, сега, следъ малко. Почакайте една минута.

ЖОРЖЪ. Знаете ли господата, г-ката има една чудесна идея, която приемамъ отъ все сърце.

ЕЛЕНА. Не зная, вие какъ намирате, но азъ искамъ да укажемъ единъ актъ на внимание, тъй да се изразя, на пострадалото семейство.

АНДРЕЙ. Ти ли искашъ това, майко?

ЕЛЕНА. Разбира се. Ако устроимъ единъ балъ въ полза на пострадаитѣ?...

ЖОРЖЪ. /къмъ Андрей/ А вие, ще декорирате салона въ черно. Единъ видъ трауръ, нали?

ЕЛЕНА. Ууу, Жоржъ, черно!... Но какъ ще се чувствуватъ присѣдствующитѣ, какво ще бъде тѣхното настроение? Седкашъ въ гробъ...

МИРА. /не може да се владѣе/ Андрей, ти ще си отидешъ, нали?... Нали ще си отидешъ, Андрей? Ръждата... "Освободения човѣкъ"... нима ще пропадне "Освободения човѣкъ"?